Ζητείται θαύμα... (Νεκτάριος Δαπέργολας, Δρ Ιστορίας ΑΠΘ)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 20 Ιανουαρίου, 2016

Εδώ και καιρό ο τόπος μας βουλιάζει ολοένα και πιο βαθιά μες στην απόγνωση. Κυβερνήσεις ανεβοκατεβαίνουν, φέρνοντας όλες τους ανεξαιρέτως όλο και πιο κοντά την εκποίηση της χώρας και συνεχίζοντας μεθοδικά το βασικό έργο τους, δηλαδή την **πνευματική διάλυση** αυτού του λαού, μέσα από το επί δεκαετίες **συστηματικό ξεχαρβάλωμα των αξιών του, της πίστης, της γλώσσας και της παιδείας του**. Ενός λαού που περνά τραγικές στιγμές, όχι μόνο λόγω της οικονομικής κρίσης, αλλά πρωτίστως επειδή χωρίς πλέον ιστορική μνήμη, εθνικά απονευρωμένος και θρησκευτικά αποχρωματισμένος, **έχει χάσει πια τα πνευματικά του αντισώματα**, αυτά που του επέτρεπαν να επιβιώνει και να αναγεννιέται σε οικονομικά ή πολιτικά πολύ χειρότερους από τον σημερινό καιρούς. Κι έχει απομείνει χαμένος μέσα στις αυταπάτες των «εκσυγχρονιστικών» του ειδώλων και της ευδαιμονιστικής του πλάνης, αποστερημένος από τα πιο ζωτικά στοιχεία της ίδιας του της ταυτότητας, **σε πλήρη αποστασία από τον Θεό**, παραζαλισμένος κι αλλοπρόσαλλος, εθισμένος πλέον στο να καταπίνει αμάσητα τόσα και τόσα νεοταξίτικα «προοδευτικά» σκουπίδια, βουλιάζοντας καθημερινά στην ανοησία, την ασυναρτησία και τη χυδαιότητα.

Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι φανερό πως η κατάσταση ανθρωπίνως δεν είναι αναστρέψιμη πια. Βρισκόμαστε στο μακράν χειρότερο σημείο της μακραίωνης Ιστορίας μας, στο έσχατο σημείο της **πνευματικής παρακμής** μας. Και αυτό είναι ξεκάθαρο πως δεν μπορεί να αλλάξει, παρά μόνο με κάποιο μεγάλο θαύμα. Κάποια μεγάλη άνωθεν παρέμβαση που θα ανακόψει την ελεύθερη πτώση μας στην άβυσσο, που θα σταματήσει αυτή την τραγική πορεία του λαού μας προς το ιστορικό του Τέλος. Ζητείται επειγόντως ένα θαύμα λοιπόν…

Αυτό το θαύμα όμως δεν είναι τόσο απλό να γίνει. Όχι ασφαλώς γιατί δεν μπορεί να γίνει, ούτε επειδή δεν το θέλει ο Θεός. Άλλος είναι ο λόγος – και αυτόν τον φανερώνει με ενάργεια το περιστατικό από το Ευαγγέλιο, όπου εμφανίζεται ο Χριστός να επισκέπτεται τη Ναζαρέτ για να κηρύξει. Οι συντοπίτες του όμως δεν τον αποδέχθηκαν, τον αντιμετώπισαν με εχθρική δυσπιστία και γι’ αυτό δεν μπόρεσε εκεί να κάνει κανένα μεγάλο θαύμα, εκτός από τη θεραπεία ελάχιστων αρρώστων, και έφυγε στενοχωρημένος: «*καὶ οὐκ ἠδύνατο ἐκεῖ οὐδεμίαν δύναμιν ποιῆσαι, εἰ μὴ ὀλίγοις ἀῤῥώστοις ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας ἐθεράπευσε. καὶ ἐθαύμαζε διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν*» (Μαρκ. 6, 5-6).

Και αυτό το εύγλωττο συμβάν δεν σημαίνει βέβαια πως ο Χριστός δεν είχε πραγματικά τη δύναμη να θαυματουργήσει. Αποδεικνύει όμως ξεκάθαρα ότι το θαύμα, για να συντελεστεί, απαιτεί όχι μόνο τη θεία ενέργεια, αλλά και την ανθρώπινη συναίνεση, δηλαδή την πίστη και την επιθυμία του ανθρώπου. Γιατί αν ο Θεός θαυματουργούσε χωρίς αυτά, θα παραβίαζε πολύ απλά την ελευθερία του – κι έτσι, ενώ τον έπλασε για να έχει το αυτεξούσιον και εθελότρεπτον, τότε ουσιαστικά θα τον κατέστρεφε.

Σε αυτό λοιπόν το σημείο βρισκόμαστε σήμερα, λίγο μόλις μετά την έλευση της νέας χρονιάς. Το θαύμα που θα σώσει τον λαό μας μπορεί να πραγματοποιηθεί, αλλά μόνο με τη δική του συνέργεια. Δεν θα μας σώσουν από μόνες τους ούτε οι προφητείες των αγίων (άδηλο και κρύφιο το πότε και το πώς ακριβώς θα εκπληρωθούν), ούτε η αγιασμένη γη μας (μια γη γεμάτη κόκαλα αγίων και ποτισμένη με το αίμα χιλιάδων μαρτύρων και ηρώων, που όμως πλέον από πνευματικής πλευράς τη βρωμίζουμε και την προδίδουμε καθημερινά), ούτε και το ότι υπήρξαμε κάτι σαν περιούσιος λαός επί αιώνες (γιατί οι βουλές του Θεού μπορούν να αλλάζουν και, πέραν της αγάπης Του, υπάρχει και το ενδεχόμενο της οργής Του – είναι άλλωστε ήδη άξιον απορίας ποια απερινόητη μεγαλοθυμία Του μάς κρατάει ακόμα και δεν μας έχει ήδη καταποντίσει οριστικά μες στ’ αποκαΐδια της αθλιότητάς μας). Το πιο βασικό απ’ όλα είναι να αναρωτηθούμε αν μας αξίζει να σωθούμε, σε αυτές τις εσχατιές της παρακμής που έχουμε καταντήσει, και φυσικά αν θέλουμε να σωθούμε. Η απάντηση και στα δύο αυτά ερωτήματα είναι μία. Και λέγεται **μετάνοια**. Μετάνοια ειλικρινής και ολοκληρωτική. **Αυτή θα είναι η δική μας συνέργεια και συμμετοχή**.

Και φυσικά να ξεκαθαρίσουμε ότι μετάνοια δεν σημαίνει ούτε παθητικότητα, ούτε αδράνεια όσον αφορά τις εν τω κόσμω δραστηριότητές μας. Ο Θεός δεν μας θέλει παθητικούς, να τα περιμένουμε όλα άνωθεν – και αυτό που έλεγαν οι αρχαίοι (για το «συν Αθηνά και χείρα κίνει») ισχύει απολύτως και για μας. Θα πολεμήσουμε λοιπόν και μέσα στον κόσμο, με όποιες κοινωνικές, πολιτικές ή άλλες δράσεις μπορούμε, γιατί απλούστατα είναι τέτοια η λαίλαπα που έρχεται, που κανείς δεν έχει πλέον το δικαίωμα να παραμένει αδρανής. Όλες όμως οι πράξεις μας, για να έχουν αποτέλεσμα, μπορεί να γίνουν **μόνο συν Θεώ**. Μόνο με το αυτεπίγνωστον της αθλιότητάς μας, μόνο με την οριστική ταφή του ελεεινού πτώματος μέσα μας, μόνο με το κλάμα της ειλικρινούς επιστροφής μας, μόνο με την επίκληση του ελέους Του. Μόνο έτσι μπορούμε να προχωρήσουμε πια. Σε κάθε άλλη περίπτωση, οι καιροί μας τελειώνουν πλέον κάπου εδώ. Και ό,τι επί αιώνες χτίσαμε, χάνεται σε λίγο οριστικά μαζί μας μες στα συντρίμμια.

Ελλάδα 2016. Τα μαύρα σύννεφα πυκνώνουν συνεχώς πάνω από την καταρρέουσα χώρα, κάνοντας ολοένα και πιο ορατά τα σημεία των καιρών. Μέρες ζοφερές και ταραγμένες ανοίγονται μπροστά μας, με μια και μόνη ελπίδα να αχνοφέγγει μες στον ορυμαγδό. Ο έχων νουν ψηφισάτω…

(Πηγή: antifonitis.gr)